

تقدیر از سیروس علی نژاد و لیلا رستگار

دورهمی روزنامه‌نگاران به دعوت انجمن صنفی روزنامه‌نگاران استان تهران برگزار شد

پنجشنبه‌ای که گذشت، تعداد زیادی از روزنامه‌نگاران به دعوت انجمن صنفی روزنامه‌نگاران استان تهران به مناسبت روز خبرنگار، دور هم جمع شدند. این مراسم با حضور اعضای انجمن، پیشکسوتان این حرفه و بسیاری از روزنامه‌نگاران و خبرنگاران که نزدیک به ۳۰۰ نفر می‌شدند برگزار و از دو روزنامه‌نگار پیشکسوت، سیروس علی نژاد و لیلا رستگار به پاس یک عمر فعالیت شریف و حرفه‌ای در ساحت روزنامه‌نگاری تقدیر شد. سیروس علی نژاد، روزنامه‌نگار قدیمی و سردبیر پیشین روزنامه آیندگان در این مراسم از تنگناها در کار روزنامه‌نگاری حرف زد و گفت، امیدوار است در شرایطی که آزادی بیشتر باشد و رسانه‌ها آزادتر باشند دور هم جمع شویم. در لوح تقدیر از این دو روزنامه‌نگار آمده است: «قدم گذاشتن در راه دشوار روزنامه‌نگاری و سالیان دراز متعهد ماندن به اخلاق حرفه‌ای در سرزمین پر مخاطره‌ی ایران، ویژگی کسانی است که دل در گرو سرفرازی میهن عزیزمان دارند. بی‌گمان آثار شما و هم‌نسلان شما، چراغ راه نسل‌های آینده‌ی روزنامه‌نگاری این سرزمین است. این لوح به پاس یک عمر تلاش برای زنده نگه داشتن روزنامه‌نگاری مستقل و مسئولانه به شما تقدیم می‌شود. امیدواریم این چراغ همچنان روشن بماند.» در ادامه این مراسم، فریدون صدیقی، نرگس جودکی و هادی حیدری با تشویق روزنامه‌نگاران برای اهدای لوح و تابلو روی جایگاه حاضر شدند.

فریدون صدیقی، روزنامه‌نگار پیشکسوت هم در این مراسم گفت: «از نسل ما روزنامه‌نگاران تنها چند نفری باقی مانده‌اند که یکی از قله‌های آن سیروس علی نژاد است. سیروس علی نژاد هم روزنامه‌نگار است، هم ادیب، امشب از این نسل دو نفر در سالن حاضر هستند که یکی از آنها علی اکبر قاضی‌زاده است و دیگری سیروس علی نژاد. آقای صدیقی در ادامه با اشاره به سوابق علی نژاد در روزنامه‌نگاری از حاضران خواست بایستند و این روزنامه‌نگار را تشویق کنند.»

اکبر منتجبی، رئیس هیئت‌مدیره انجمن صنفی روزنامه‌نگاران استان تهران هم در این مراسم گفت که امروز ما امیدوارتر هستیم، بنابر دستوری که آقای رئیس جمهور در پاسخ به نامه انجمن داده‌اند، شکایت‌های دولتی از روزنامه‌ها و روزنامه‌نگاران پس گرفته می‌شود: «درعین حال امیدواریم روزنامه‌نگاران و دوستان مان که در بند هستند، آزاد شوند و به جمع ما و خانواده‌های‌شان بازگردند و از این پس، از هیچ روزنامه‌نگاری که حقیقت را می‌نویسد، شکایت نشود و اعلام جرمی صورت نگیرد.»

او ادامه داد: «حقیقت این است که نه فقط دولت‌ها که سیاستمداران نیز می‌روند و فراموش می‌شوند، اما روزنامه‌نگاران می‌مانند. مدیران می‌روند اما گزارش‌های ما می‌ماند و تاریخ بر این مبنا نوشته خواهد شد. پس حداقل برای خودشان بهتر است که کاری به روزنامه‌نگاران، خبرنگاران و رسانه‌ها نداشته باشند و بگذارند ما در آرامش گزارش‌های‌مان را تهیه کنیم و مانند گذشته هزارتوی فساد را در نورددیم تا آینده‌ای روشن پیش‌روی کشورمان باشد. امیدواریم دولت جدید نیز از دخالت در کار روزنامه‌ها و روزنامه‌نگاران پرهیز کند و امور صنفی را به نهادهای صنفی بسپارد. ما بهتر از هر دولتی به نقاط ضعف و قوت خود آگاهیم و اگر امنیت داشته باشیم، می‌توانیم مرجعیت رسانه‌ای از دست رفته را دوباره به کشور بازگردانیم و آن را احیا کنیم.» در این مراسم روزنامه‌نگاران و افرادی چون عباس عیدی، علی ربیعی، هادی خانیکی، بهروز بهزادی، محمد قوچانی، اسدالله امرایی، رضا خجسته‌ترجمی، الهه محمدی، نیلوفر حامدی، کامبیز نوروزی، مهدی رحمانیان، لیلی فرهادپور، داود محمدی، مجید صیادی، امین شول‌سیرجانی، هدی هاشمی، گیسو فقوری، آرمن منتظری، محمدجواد روح، کیوان مهرگان، نغمه دانش‌آشتیانی، داود حشمتی، مریم باقی، مریم شبانی، اعظم وسمه، نفیسه زارع‌کهن، مهران کرمی، مهدی افروزش و... حضور داشتند.

سیممای يك سیاستمدار بی‌حاشیه

بررسی کارنامه کاری و برنامه پیشنهادی حسین سیمایی صراف گزینه پیشنهادی وزارت علوم

سارا سبزی خبرنگار گروه جامعه

امروز مسعود پزشکیان برای دفاع از کابینه پیشنهادی خود به مجلس می‌رود تا از ۱۹ نام معرفی‌شده برای ورود به کابینه خود دفاع کند. یکی از این اسامی، حسین سیمایی صراف است که اگر رأی اعتماد مجلس را به دست آورد، به پانزدهمین وزیر علوم ایران پس از انقلاب تبدیل می‌شود. مردی بی‌حاشیه، از بدنه وزارت علوم، حقوقدان و البته مورد انتقاد و تأیید از سوی جمع زیادی از کارشناسان.

نام سیمایی صراف در میان حدس و گمان‌های اولیه‌ای که از کمیته‌های مشورتی به بیرون درز پیدا می‌کرد، دیده نمی‌شد اما بلافاصله پس از انتشار رسمی نام او به‌عنوان وزیر پیشنهادی علوم بحث بر سر صلاحیتش بالا گرفت. با این حال به‌نظر می‌رسد این چهره، مورد اعتماد کمیسیون آموزش مجلس هم قرار گرفته و باید منتظر نتیجه‌نهایی از صحن مجلس ماند.

یک هفته پیش نام حسین سیمایی صراف به‌عنوان «شش‌هفته‌های گزینه وزارت علوم» شنیده شد و بعد از آن کم‌کم کارنامه طولانی اما کمتر دیده‌شده او به میان آمد؛ مردی که به گفته هم‌راهانش، مثنی اصلاح‌طلبانه اعتدالی دارد و باتوجه به کارنامه‌اش می‌تواند از آزمون مجلس پیروز بیرون بیاید؛ مجلسی با حداکثر نماینده اصولگر که بخشی از آن در طول هفته گذشته‌نظر

عضو کمیسیون علمی دولت، مدیرکل دفتر حقوقی وزارت علوم و نماینده این وزارت در کمیسیون ملی یونسکو، دانشیار دانشکده حقوق دانشگاه شهید بهشتی، وکیل پایه یک دادگستری، داور مرکز دآوری اتاق بازرگانی ایران، رئیس کمیته علمی حقوق دهمین جشنواره بین‌المللی فارابی، رئیس ستاد مستندسازی اموال غیرمنقول وزارت علوم، عضو هیئت‌عالی تجدیدنظر و عضو هیئت‌مرکزی تجدیدنظر رسیدگی به تخلفات اعضای هیئت‌علمی؛ همه آن کارنامه‌ای که در نهایت ممکن است او را به‌عنوان یک وزیر حقوقدان بر مسند بنشاند.

حالا موافقان او می‌گویند، حضور یک وزیر از بدنه علوم انسانی -خلاف ادوار گذشته- امتیاز مثبتی برای کابینه پزشکیان محسوب می‌شود و باتوجه به اشراف او در حوزه حقوق می‌تواند ضعف‌های گذشته در آموزش عالی از نظر حقوق آموزش عالی را برطرف کند. حامیان او هم بیشتر از چهره‌های حقوقی و از بدنه علوم انسانی‌اند، افرادی مانند دکتر غلامرضا اعوانی، چهره ماندگار فلسفه پژوهشکده حقوق که حضور او را در کابینه با ارزش می‌دانند. نزدیک به ۲۵ درصد از چهره‌های معرفی‌شده به‌عنوان وزیر پیشنهادی، در دولت رئیسی حضور داشته‌اند و سیمایی صراف هم یکی از این چهره‌ها بود. او معاون حقوقی وزارت علوم بود و مانند فرزانه صادقی‌مالوآجراد، از بدنه وزارتخانه متبوعش انتخاب شد، با این حال مخالفتش تأکید می‌کنند که تحصیلاتی دور از فضای وزارت علوم دارد و شایسته‌نشستن بر صندلی این وزارتخانه نیست. اما این همه سخنانی نیست که درباره حضور سیمایی در کابینه شنیده می‌شود. سیمایی صراف موافقانی دارد که تأکیدشان جوان بودن، تسلط بر حوزه حقوق، کارنامه خوب کاری و اعتدال‌گرایی

مثبتی به حسین سیمایی صراف نشان داد. سیاستمدار، استاد دانشگاه و حقوقدان؛ این چهره سیاسی و آکادمیک حسین سیمایی صراف است که مانند دو گزینه پیشنهادی دیگر کابینه، اهل مشهد و متولد سال ۱۳۴۷ است و در صورت تأیید، یکی از معدود وزرای جوان کابینه پزشکیان خواهد بود. سیمایی صراف اولین وزیر علوم است که بعد از اعتراضات ۱۴۰۱ و روزگار سخت دانشگاه‌ها و استادان در دو سال گذشته قرار است از مجلس رأی اعتماد بگیرد و با شرایط متفاوتی نسبت به وزرای پیشین روبه‌رو است. چهره‌های سیاسی، دانشجویان و استادان زیادی از وزیر علوم تازه انتظار دارند که رویکرد متفاوتی نسبت به وزیر فعلی در پیش گیرد و شرایط را برای زیست آنها و بازگشت دانشگاه به روزهای بهتر فراهم کند.

با وجود چهره کم‌حاشیه، سیمایی هم این روزها زیر تیغ نقد رفته و دلیل آن، علاوه بر نداشتن سابقه سیاسی پررنگ، انتخاب از حوزه علوم انسانی است

▼ **از حوزه تا وزارت علوم**

تحصیل حوزوی در حوزه علمیه مشهد تا سطح خارج، تحصیل در رشته حقوق دانشگاه تهران، کارشناسی ارشد حقوق خصوصی از دانشگاه تربیت مدرس و دکتری حقوق خصوصی از دانشگاه شهید بهشتی و داشتن پروانه وکالت دادگستری، سیمایی را به چهره شناخته‌شده‌ای در آموزش عالی حقوق تبدیل کرده است؛ تصویری که به‌دلیل آن هم تحسین می‌شود، هم دلیلی است برای انتقاد به او.

بخش مهمی از زندگی کاری سیمایی صراف حضور در مناصب حقوقی است، هم در دولت و هم در بخش‌های غیردولتی. حضور در سمت‌هایی مثل معاون حقوقی و امور مجلس وزیر علوم، قائم‌مقام معاون حقوقی رئیس‌جمهور،

نگاه کارشناسی

شعاری و به دور از شفافیت

بررسی هامون سبطی دبیر کارگروه آموزش دیدبان شفافیت و عدالت از برنامه حسین سیمایی صراف برای تصدی وزارت علوم

با معرفی آقای سیمایی صراف فعلاً اعتباری به وزارت علوم افزوده نمی‌شود، اما باید ببینیم در عمل چه اتفاقی خواهد افتاد. مثالی می‌زنم: اولین کتاب‌های درسی که منتشر شده بود، با نام‌هایی مانند احمد آرام و جلال آل احمد مزین شده بود؛ چهره‌هایی بزرگ که کتاب‌های درسی از آنها اعتبار می‌گرفت اما حالا همه صف کشیدند که جایی در شناسنامه کتاب‌های درسی داشته باشند و مؤلف کتاب درسی بودن رادست‌مایه اعتبار خود کنند. مادر شرایط فعلی نیاز به آدم‌های بزرگی داریم که به نهادهایی که از دید مردم بعضاً اعتبار خود را از دست داده‌اند، وزن و اعتبار را برگردانند. خوشبختانه امروز همه وزرای پیشنهادی و برنامه‌های آنها زیر ذره‌بین افراد و گروه‌های بسیاری قرار دارد. با نگاهی که به برنامه آقای سیمایی صراف داشتیم، سه موضوع در آن به چشم می‌خورد:

۱. بخش‌هایی از برنامه‌های بالادستی در این برنامه وجود داشت که اگر به این شکل مؤثر بودند، پیش از این مشکلات فعلی را حل می‌کردند اما در این برنامه، این موارد را در حد شعار به حساب می‌آوریم.
۲. از طرف دیگر بخش‌هایی از برنامه، بیان امید و آرزوست و نمی‌تواند به‌عنوان برنامه در نظر گرفته شود؛ اگر یک وزیر بتواند یک‌دهم این امیدها و آرزوها را برآورده کند، کارنامه درخشانی خواهد داشت. صف کردن این همه امید، آرزو و شعار به‌نظر می‌رسد همان سنگ بزرگ باشد و نشانه نزدن. حداقل این امیدها باید

اولویت‌بندی می‌شد.

آنچه من از برنامه می‌دانم این است که برخی پارامترها باید در آن قابل اندازه‌گیری باشد، اما آنچه در این برنامه وجود داشت کمتر قابلیت اندازه‌گیری داشت. پارامتر زمان در این برنامه وجود ندارد و مشخص نیست در چه محدوده زمانی باید به این اهداف رسید. پارامتر باز خورد، سنجش دستاورد، تأمین بودجه و تأمین منابع انسانی در آن وجود نداشت. در مجموع آن را برنامه‌ای از سوی یک مسئول در آشتنا و بلندپایه ندیدیم. علاوه بر این، این برنامه فاصله زیادی با شفافیت و عدالت دارد. مشکل اصلی دانشگاه‌های ما ورود افراد غیرمتخصص و فرصت‌طلب از راه‌های مختلف از جمله خرید سولات کنکور در همه مقاطع، تباری برای ورود به رشته‌های دانشگاهی، خرید صندلی و سهمیه‌های ناشایسته‌سالانه‌ای است که روزه‌روز بر تعداد آنها افزوده می‌شود. همین روند باعث شده میزان استادانی که دانشگاه از آنها اعتبار می‌گیرد، کاهش پیدا کند. بسیاری از استادان کسانی هستند که اگر مقام استادی و هیئت‌علمی را از آنها بگیرند، حرف خاصی در محافل علمی و فرهنگی برای گفتن ندارند. در طول این سال‌ها افراد بسیاری با استفاده از رانت‌های مختلف -گاهی با یک مصوبه شبه‌قانونی و گاهی از راه تخلف به دانشگاه وارد شدند و چهره هیئت‌علمی ایران را مخدوش و کرابی آن را کم کرده‌اند. هر کسی که می‌خواهد وزیر علوم باشد، باید درمان این عارضه را سرلوحه کار خود قرار دهد و به دانشجویان و استادان بگوید که با این خیل عظیم هیئت‌علمی کم‌توان و ناشایسته‌سالاری‌ها چه می‌کند؟ تا وقتی وضعیت بسیاری از اعضای هیئت‌علمی در کشور این است، نمی‌توانیم انتظار زیادی از دانشگاه‌ها داشته باشیم. دانشگاه‌های فعلی ما از نظر علمی و اخلاقی با دانشگاه‌های ۲۰ تا ۳۰ سال پیش از نظر ماهوی تفاوت پیدا کرده و این به معضل بزرگی تبدیل شده است. وزیر علوم آینده باید این توان را داشته باشد که شفاف‌سازی کند و لیست همه افراد

وزیر پیشنهادی

عکس: برنا